

Naslovníkom po seznamu

Datum: 05. 07. 2018
Številka: 350-76/2018/5

Zadeva: Izdajanje potrdil o namenski rabi zemljišč in zaračunavanje upravnih taks (število zemljiških parcel, vezanih na en zahtevek) po ZUreP-2 – odgovor MOP
Zveza: Dopis SOS z dne 21. 06. 2018; dopis MJU št. 021-177/2018-2 z dne 03. 07. 2018 (odstop dopisa Občine Brežice), dopis Občine Domžale z dne 03. 07. 2018

Spoštovani!

Na tukajšnje ministrstvo smo prejeli več dopisov, iz katerih izhaja problematika zaračunavanja upravnih taks za izdajanje potrdila o namenski rabi zemljišča (v nadaljevanju: potrdilo). Pošiljatelje zanima, ali lahko spričo dejstva, da je *Zakon o urejanju prostora* (v nadaljevanju: ZUreP-2) razveljavil *Zakon o prostorskem načrtovanju* (v nadaljevanju: ZPNačrt), ki je omejeval število parcel v zahtevku na 10 (znotraj ene katastrske občine), sedaj zahtevek vsebuje več kot 10 parcel, oziroma koliko parcel lahko obsega zahtevek in kako v takem primeru zaračunavati takso.

S tem v zvezi vam pojasnjujemo in odgovarjamo sledeče:

V sklopu *Zakona o ukrepih za uravnoteženje javnih financ občin* (v nadaljevanju: ZUUJFO) sta bili uzakonjeni dve določili, ki sta posegli v izvajanje instituta potrdila v delu, ki se tiče zaračunavanja upravne takse. ZUUJFO je namreč v svojem 7. členu s posegom v *Zakon o upravnih taksah* (v nadaljevanju: ZUT) določil posebno tarifno številko 37a, po kateri se za potrdilo o namenski rabi zemljišča zaračuna taksa v višini 22,66 eura. Ker se pred tem po dotedanjem ZUT taksa za potrdilo sploh ni zaračunavala, je to pomenilo znatno spremembo, katere namen je bil ta, da se za do tedaj brezplačno upravno storitev uvede plačljivost. Prvotna rešitev, zapisana v 5. členu ZUUJFO, je celo predvidevala obračun ene takse za eno zemljiško parcelo. V postopku sprejemanja ZUUJFO pa je bil nato sprejet amandma, ki je uvedel pravilo, po katerem se šteje, da zemljiške parcele znotraj katastrske občine predstavljajo en zahtevek, pri čemer pa lahko zahtevek obsega največ deset posameznih zemljiških parcel. Razlog za tak amandma, ki je bil nato tudi izglasovan, je ravno v tem, da v primeru zahtevkov za večje število potrdil ne bi prihajalo do prekomerne obremenitve strank s taksami. Navajamo dobesedno utemeljitev amandmaja, kot je bil predlagan k takratnemu 5. členu predloga ZUUJFO:

“5. člen Predloga zakona spreminja tretji odstavek 105. člena Zakona o prostorskem načrtovanju. Z amandmajem se spreminja opredelitev, kaj se šteje za zahtevek, za katerega je potrebno plačati upravno takso v višini 22,66 eura v skladu s predlagano spremembo Zakona o upravnih taksah (7. člen Predloga zakona). 3. odstavek 105. člena Zakona o prostorskem načrtovanju določa, da je potrdilo o namenski rabi potrdilo iz uradne evidence, ki se izda proti plačilu upravne takse ter navaja, da posamična zemljiška parcela predstavlja en zahtevek. 7. člen Predloga zakona na novo predpisuje višino upravne takse za potrdilo o namenski rabi v višini 22,66 eurov. Predlagana ureditev pomeni, da se bo potrdilo o namenski rabi izdajalo za

vsako posamično nepremičnino posebej, torej 22,66 eurov na potrdilo oziroma nepremičnino, kar bo za posameznika - vlagatelja - lahko velik strošek. V primeru prepisovanja npr. kmetijskega gospodarstva oziroma nepremičnega premoženja, ki ga sestavlja večje število nepremičnin (npr. 50) to pomeni 50 vlog, 50 izdanih potrdil o namenski rabi, torej 1.133,00 EUR upravne takse. Namen amandmaja je ureditev pravne podlage za predpisovanje upravne takse za posamezno izdano potrdilo o namenski rabi in ne za vsako nepremičnino posebej.”

Zakonodajalec je s tako rešitvijo (ki je bila nato sprejeta in uzakonjena s 7. členom ZUUJFO) po našem razumevanju (MOP namreč ni bil pripravljavec ZUUJFO) zagotovil, da stranke, ki potrebujejo potrdilo za večje število parcel, ne bodo prekomerno obremenjene s takso, po drugi strani pa je za varovanje interesov občine zamejil zahtevek na največ deset zemljiških parcel, saj bi v nasprotnem primeru lahko stranka vložila zahtevo za eno samo potrdilo za čisto vse parcele v posamezni katastrski občini, kar bi znatno obremenilo občino, ki pa bi lahko zaračunala le eno samo takso.

Ker pa je bila ta rešitev dosežena z intervencijo ZUUJFO v dva druga zakona (ZUT glede višine takse in ZPNačrt glede obsega zahtevka), je z razveljavitvijo ZPNačrt bila razveljavljena določba, ki je vsebovala pravilo o tem, kaj tvori zahtevek. Takega pravila ZPNačrt namreč ni vseboval, saj je bilo potrdilo o namenski rabi zemljišča uzakonjeno kot alternativa dotedanji lokacijski informaciji, za obe od teh potrdil iz uradne evidence pa je bilo takrat uzakonjeno tudi pravilo, da sta neobvezni (kar pa sicer ne drži v postopkih overitve podpisa na zemljiškknjižnih dovolilih po *Zakonu o zemljiški knjigi*).

Z začetkom uporabe ZUreP-2 torej ne obstaja več posebno pravilo o tem, koliko parcel (znotraj posamezne katastrske občine) tvori en zahtevek, zato velja splošno pravilo o tem, kaj predstavlja zadevo oziroma zahtevek, kar pa po mnenju tukajšnjega ministrstva pomeni, da je ena zemljiška parcela en zahtevek (in torej ena parcela ena taksa). Če bi se takšna ureditev izkazala za problematično z vidika pridobivanja potrdil za večje število zemljiških parcel s strani enega vlagatelja, bi veljalo razmisliti bodisi o spremembi višine upravne takse, bodisi o (ponovni) uzakonitvi pravila o tem, kaj tvori en zahtevek. S systemskega vidika sicer menimo, da je kot mehanizem regulacije tukaj primernejša višina takse, ne pa normiranje tega, kaj se šteje kot en zahtevek za potrdilo iz uradne evidence, specialno samo za potrdila iz uradnih evidenc na področju urejanja prostora

S spoštovanjem,

Luka Ivanič
VODJA SLUŽBE ZA SISTEM OKOLJA IN
PROSTORA

Vročiti (elektronsko):

- Skupnost občin Slovenije
- Občina Domžale, ga. Vilma Hrovat Grozdek
- Občina Brežice, g. Darko Kramar

V vednost:

- MF, Direktorat za sistem davčnih, carinskih in drugih javnih prihodkov
- MJU, Direktorat za javni sektor